مشہور سرائیکی نعتیں و ڈوھڑے

میثم قادری

مدحِ رسول صلی اللہ علیہ وسلم

مرتبہ عطا الرسول اویسی

ناشر

مکتبہ اویسیہ رضویہ سیرانی روڈ بہاولپور پاکستان

یا اللہ جل جلالہ

یا رسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم

بسم اللہ الرحمٰن الرحیم ٥

کوئی مثل نہ جانی دی رب قسماں چا دسے جیندی چڑھدی جوانی دی

کوئی مثل نہ ڈھولن دی چپ کر مہر علی اِتھے جاہ نہیں بولن دی

میثم قادری

سرائیکی کی مشہور نعتوں کا مجموعہ

مدحتِ رسول

بترتیب

عطاء الرسول اویسی

مرکزی دار العلوم جامعہ اویسیہ رضویہ سیرانی مسجد سیرانی روڈ بہاولپور

ملنے کا پتہ

مکتبہ اویسیہ رضویہ سیرانی روڈ بہاولپور

قیمت /۱۰ روپے

نعت شریف

میں ہاں عاشق محمد نبی دا — میکوں دوزخ دا خطرہ نہ ڈر ہے
جیہڑی جنت دے رضوان دلاسے — او ہا جنت تاں عاشق دا گھر ہے
وڈے سنڑدے ہیں یوسف حسین ہا — ہیں ہن گھمنڈا او ماہ جبیں ہا
اوں تے مشتاق تھائی ہک زلیخا — اوندا مشتاق سارا دہر ہے
آؤ آؤ نبی دے دیوانے — لٹ گھنو خدا دے غزانے
رب قاسم بنائے مصطفےٰ کوں — بیٹھا مدنی ڈیندا جھولیاں بھر ہے
میڈے دلبر دے اوں جاتے ڈیرے — پا تے آدم لے جائے جتھ نہ پھیرے
میڈے دلبر دی اوں جاتے شاہی — جتھے جبریل ماریا نہ پر ہے
ڈے ڈر کے نکیرو آلاؤ نہ ٹو — کلہا ڈیکھ کے میکوں ڈراؤ نہ
میں تاں سیرانی سائیں دا مریداں — جیکوں رہبر دا وڈا فخر ہے
ایں در تے پہ کالے رنگیندے — اتھاں حبشیاں کو مہر ڈھہیندے
جیہڑا ایں در تے آئے جھولیاں بھر گئے — ماڈے دلبر دی ایجھی نظر ہے
میڈا سوہنا تاں رب دا حبیب لے — جیہڑا سڈ مارے اوندے قریب ہے
اے جھیاں لجپال ہے چن پیارا — وچ قبراں دے لیندا خبر ہے
لکھ شکرانہ ذات خدا دا — میں ثناخواں ہاں مصطفےٰ دا

ایں حافظ تے رب تھیے پہ راضی
صدقہ مدنی دا ملیا آ ثمر ہے

نعت شریف

نام نبی دا چم تے اکھیاں تے لایا کر — جیکوں ودھاوے مولا توں نہ گھٹایا کر
ورفعنا لک ذکرک رب دا قرآن ہے — شان ودھاون والا رب رحمٰن ہے
مہرا نبی دا پڑھ کے جگ کوں سنایا کر — جیکوں ودھاوے مولا توں نہ گھٹایا کر
مولا صلوٰۃ پڑھے توں کیوں تلیندا ودے — بے عیب وچ کملا عیب کیوں گلیندا ودیں
دعویٰ مثل والا کے کچھ تاں شرمایا کر — جیکوں ودھاوے مولا توں نہ گھٹایا کر
صدیق عمر دے رتبے واہ واہ عجیب ڈیسن — ہو فیے شے اللہ دستے حبیب دے قریب ڈیسی
ایہہ جیہاں خوش نصیباں اتے سب ملایا کر — جیکوں ودھاوے مولا توں نہ گھٹایا کر
اکبر تے قاسم سید دین اتے وار دتے — بڈھے اُمت دے بیڑے سید تار دتے
پیرا ایہہ جیہاں چھوڑ تے بیا پیر نہ پھڑایا کر — جیکوں ودھاوے مولا توں نہ گھٹایا کر
زلفاں دیہار ہوون مونڈھے رسول چاوے — جبریل خادم بنڑیا جھولی بتول پاوے
توں انہاں کوں یا علی سنڈے ولنہ ڈکھایا کر — جیکوں ودھاوے مولا توں نہ گھٹایا کر

حافظ جے چاہندیں راضی رب ودھیرے
ہر ویلے تیڈی لب تے سائیں دا درود ہووے
ایہو وظیفہ پڑھ کے وقت بنھایا کر
جیکوں ودھاوے مولا توں نہ گھٹایا کر

نعت شریف

صدقے صدقے میں تھیواں یا رحمت اللعالمین
قسم خدا دی دلربا تیڈی مثل کوئی نہیں

قبضے دے وچ کائنات ہے شاہی دی ہئیس کیا بات ہے
خادم تیڈا رب جوڑیا سدرہ نشیں روح الامین

نیکوں مِٹھل سجدے کمبل مازاغ دا مارو کجل
جئیں جئیں ڈٹھا او ہو کٹھا ایجھا جوڑیا خالق حسین

جئیں تے چاکیتی دید ہے تھئی عاشقاں دی عید ہے
اکھ سانولا۔ من بھانولا سوہنا بنی ماہ جبیں

محشر والے میدان وچ عملاں والے میزان وچ
نہ ہیں کلہاروواں کھڑا خبراں میڈیاں خود لہیں

ہئی صدقہ نور العین دا پیارے حسنؓ تے حسینؓ دا
پھیرا چا پا ڈکھڑے ونجا آساں امیداں ہوں نہ ہمیں

حافظ توڑے بدکار ہے تیڈا آتا تیں تب دار ہے
ہُن نہ روا مکھڑا ڈکھا سوہنا شفیع المذنبین

نعت شریف

عربی آیم ساڈے سانگے مدنی آیم ساڈے سانگے

صدقے میں صدقے تھیواں رو تہاڈا اوے یار سینے نہ ماوے

ماہیے تہاڈے او یار کون رہاوے او یار پے گئی پیچ اڑانگے

صدقے میں صدقے تھیواں حسن تیڈے دیاں او یار دھماں پیاں

ڈکھیا اکھیا او یار سکدیاں رہیاں او یار قسمت پھڑاں دے

بھانگے صدقے میں صدقے تھیواں

قبر اکیلی او یار نہیں کوئی ساتھی، حسن دا صدقہ او یار پاویں جھاتی

او یار قبر دے پندھڑے اڑانگے، صدقے میں صدقے تھیواں

تانگ نگیندے او یار تن من گل گئے جاہیں دِ چھیندے ہیں

او یار برہن ڈھل لگے او یار موت دلتی سرتے بانگے -

صدقے میں صدقے تھیواں

صبار حمید ہیں او یار عشق ورادھا، نہیں اج کل ہا او یار چھتڑیں لدا

او یار لگ کڑم تیڈے داگے۔

صدقے میں صدقے تھیواں

نعت شریف

قدمیں حضور اُتے نوری آ کے جھک گئے
خشکی دے مارے ہوئے ملاایویں آکے چک گئے

سدرہ تے نوری آکھے میری ایہ مجال نی
میری ایہ برابری سوہنا ایہ تیرے نال نی
ذاتی نوری ویندا پے صفاتی آکے رک گئے

جلوے اوہیندے ہن اوہیندے کول گئے ہن
کیف دا مقام نے جتھاں سوہنا گئے ہن
قاب قوسین اُتے مُسلّے ایہ مُک گئے

رتبہ ودھایا نجدی گھٹانو دے
علم ڈتہ اللہ ترکڑیاں کیوں چانودے
نجدی مُلاں ایویں غم کنوں سُک گئے

عرش رسول ہے باقی سارے تارے ہن
چمکے تارے رہے آندے جیندے وارے ہن
چمکے سراج تے تارے سارے لُک گئے

ڈیہہ حشر دے آنویں قدم حسان دے
نیئر جیہی لکھاں اُتوں بھر خالی بُک گئے

سعدی تے جامی رومی ہر نعت خوان دے
قدم حضورا تے نوری آتے جھک گئے

نعت شریف

جُل مدینے ڈیکھ بھرا وا لگیاں موج بہاراں ہِن
قندیل حرم دے اُتے لڑیاں لٹکن نوری در دیواراں ہِن

بانگے حدّاں بانگ سنڑیندن عاشق وجد کریندے ہِن
پڑھ درود سلام دے تحفے سو سو ویرو کر یندے ہِن

سنڑ دیں دل کوں جیہاں آون ایجھا مست قراران ہِن
چوگا چگ تے پاک کبوتر گرد روضے دے گھمدے ہِن

صدقے گھولے تھی تھی ہکھی گنبد کوں پئے چمدے ہِن
گنبد اُتے پرواز نہ کر دے ادب ڈکھاندے پڑہداں ہِن

وچ بقیع دے چار دھیاں پاک نبی سرور دیاں ہِن
خلقت اُتھاں سلام ہے پڑھدی رحمتاں دیاں بکھر یاں ہِن

تریں دا توں انکار نہ کر اتھاں رہیاں چار مزاراں ہِن
صدیق عمر دے رتبے کوں وی ڈیکھ نیڑے تھی تے ڈیکھ

پاک نبی ہِن سینے لائے واہ واہ جوڑ عجیب ہِن ڈیکھ
واہ لجپال دی ہے لجپالی نعت اللہ دے یاراں ہِن

دل دی رب سیں موقعہ بخشے ایں دردی دربانی دا
رج رج حافظ دربار ایچھے آمنہ سیئں دے جائی دا جیب ہے
اکھ تے دل دی گالھ کیا پچھدیں بھر دے من دیاں تاراں ہِن

نعت

دِل جدائی سہندی نہیں ‏ در تے سڈا نہ دیر کر
میڈے حال تے کر کرم ‏ روضہ ڈکھا نہ دیر کر
بے عمل ہاں بے سمل ‏ ہک تیڈے دم دا ماڑ ہم
کشتی بحرِ عصیاں دے وِچ ‏ آکندھی لا نہ دیر کر
راہ مدینے دا تکاں ‏ سینہے بھیجیندا واہ دے ہتھ
آسجن ہم باقی ساہ ‏ مُکھڑا ڈکھا نہ دیر کر
جے سڈیں در اپنے تے ‏ ڈس تیئں کنوں وچھڑاں ہے کتیں
مالک کو نیں ھیں ‏ جالی چُما نہ دیر کر
تانگھ وچ عمراں گزر ‏ دیویدی ہم یا مصطفیٰ
ہُن والا واری میڈی ‏ زم زم پلا نہ دیر کر
کوجھڑا آکنڑ بھاونڑاں ‏ تیئیں نہ سنبھالیا رُل ویساں
صدقہ حسینڑ یار دا ‏ ہُن گل چا لا نہ دیر کر
عالم برزخ دے وچ ‏ میں تے جے کوئی آ بنڑی
قاسم ضامن محمد مصطفیٰ ‏ ونج ونج چیتیا نہ دیر کر

مولود شریف

اکھ صُورت یار یکائی وَدی ہے، دل نور حقیقت پائی وَدی ہے

اکھ کہیں سوہنڑیں تے کھڑی نہیں ذرا تک نہ یدھے منڈھوں اڑدی نہیں
دل یے واڑی ہُن وڑدی نہیں حق سمجھ تے حق سمجھائی وَدی ہے

کوئی لکھ بدلائے و بدلن دے نسے کہیں جالی فریب پھسنڑ دے نِسے
حق یا جھوں غیر کوں کھندے نسے دل قسم قرآن چوائی وَدی ہے

ہنڑ مرشد کشف محال ڈِسے ہتھوں اُلٹا عِلم و یال ڈِسے
کیوں بشیر احمد لجپال ڈِسے بے پیری تہ گھتوائی، وَدی ہے

ساکوں مرشد دی تعلیم کنوں ملے بجزہ الف تے میم کنوں
سر ساجد تھے تعظیم کنوں تسلیم عزیز بنڑائی وَدی ہے

جیہڑا ذوق حضور دا ذائق ہووے نہ لائق ہووے تا بھی لائق ہووے
اوہو سارے جہان توں خالق ہووے مخلوق ہتھاں تے چائی وَدی ہے

نعت شریف

شاہی وسدی رہی مٹھا محبوبا ہک واری عرش تے آدلبر
نیڈا رستہ آپ بھلیندا ہاں من آکھیں منہ ڈکھلا دلبر

۱- میڈی ساری شاہی وسدی دا مختار وسیلہ توں ڈسدیں
آ تاج پواواں طٰہٰ دا لیٹین دے سہرے پا دلبر

۲- جبرائیل بھجیندا خدمت وچ پیغام سنڑیں نہ عذر کریں
ہک کرنڑیں گال ضروری ہے ہنڑ آتے دیر نہ لا دلبر

۳- ہر دیس تے آدیں ویس وٹائی ہر دیس امامت چھندا ہے
ہن فرش کنوں آعرش تائیں آندا ہر کوں نماز پڑھا دلبر

۴- تیڈی خاطر ہر شئے جوڑی ہم، ہوندا توں نہ ہوندی کئی شئے نہ
نہ حور ملک نہ چن تارے، نہ ہوندا ارض وسما دلبر

۵- دلچسپ آیوں لکھ بسم اللہ تیڈے آون تے ہیں راضی ہاں
لب چپل تے ڈیواں گھول خدائی جو چاہیں سو منوا دلبر

نعت شریف

حقیقت محمدؐ دی پا کوئی نہیں سگدا — اتھاں چپ دی جا ہے الا کوئی نہیں سگدا
ابوبکرؓ و فاروقؓ و عثمانؓ و حیدرؓ — ایہو راز مشکل ڈسا کوئی نہیں سگدا
محمدؐ دی صورت ہے صورت خدا دی — میرے دل توں نقشہ مٹا کوئی نہیں سگ
اساں در محمدؐ دے سجدے کریسوں — جو ہیں در توں سر ساڈا چا کوئی نہیں سگ
محض لا دوا ہاں طبیبیں کوں آکھو — میری مرض دی کر دوا کوئی نہیں سگد
انا الحق انا اللہ الاونڑ ہے سوکھا — انا احمد کوں الا کوئی نہیں سگدا
مذاہب دے جھگڑے اساں چھوڑ بیٹھے — محبت دا جھگڑا چھڑا کوئی نہیں سگدا
جے ڈاڈھے الیسو عمل ضبط تھیسی — عمل ضبط تھیں کوں ولا کوئی نہیں سگدا
ولا ترفعوا فوق صوت النبی — بحکم خدا غل مچا کوئی نہیں سگدا
شریعت، طریقت حقیقت دے قصے — سوا معرفت دے ڈسا کوئی نہیں سگدا
علی شیر حق پیر مشکل کشا دے — سوا جام کوثر پلا کوئی نہیں سگدا
سوا چار یاریں نبی مصطفےٰ دے — خلافت کوں ہرگز چھکا کوئی نہیں رگدا
حقیقت محمدؐ دا لا حل معمہ — نہ حل تھیا ایکوں حل کرا کوئی نہیں سگدا
اساں نت محمدؐ دیاں نعتاں پڑھیسوں — اساں وانگ نعتاں بنا کوئی نہیں سگدا
جے سر ڈیوو آدا اتھاں سر لڑیندے — سوا سر ڈتے سچ الا کوئی نہیں سگدا

ز آغاز وانجام پاک است، یارم
زباں ڈلدی ہے حق الا کوئی نہیں سگدا

نعت شریف

عالم فانی دے وچ حبیب نور حق آونڑ لگے
کفر دی تیغ کافر ہتھیا کفار مُرجھاونڑ لگے

حضرت عبداللہ دے گھر تشریف جاں لاونڑ لگے
عاشق و معشوق ملکر عشق دے وچ دھاونڑ لگے

لطف ہتھیا العالمین دی برسات برساونڑ لگے
مردے لکھ سالاں دے ول جنبش دے وچ آونڑ لگے

غل پیا وچ جابجا آیا محمد مصطفےٰ
دیدیاں عیداں ہتیاں ہر دل وچ ساونڑ لگے

حق نما آیا خدا خود منہ ڈکھاونڑ لگے
اپڑیں منہ توں اپڑیں پردے آپ لاونڑ لگے

بت گرے سجدے دے وچ بنگر برنے خود بت شکن
انبیاء در آمنہ بی بی دا گھر ڈکاونڑ لگے

خا کیا اے مصطفےٰ دی رب قسم کھاونڑ لگے
عشق دی اگ نال دل مضطر کوں بھڑکاونڑ لگے

مارمیت اذ رمیت رازِ حق فرماونڑ لگے
من رآنی دے گیت کوں گاونڑ لگے

نعت خوانی کیا کراں اول پاک سبحانی دی ہے
سجھ تے چن منہ ڈیکھ جیندا شرماونڑ لگے

مل ملا خیر جاں وچہ رگدے گل کھاونڑ لگے
احمد مرسل دے کتنے بھوٹک کرا دونڑ لگے

ابن مریم دے بہتوں حضرت محمد مصطفےٰ
یقتل الخنزیر دی تصدیق فرماونڑ لگے

ہک محمد یار ہے ہتے یار دی حاجت نہیں

ہک محمد یار توں اغیار ڈرکھاونڑ لگے

مولود شریف

ے پردہ نشین ڈھول تیکوں کون سنجانڑے
ے ذات انوکھی تیڈی کوئی سمجھ کیا جانڑے

دل مست بتوحید جے تائیں پاک نہ تھیوے
سمجھن نہ حقیقت تیڈی غیریت مانڑے

۔و ضے کنوں ہک وار ذرا منہ چا ڈکھاوو
دل پڑ ڑے کرن ڈیکھ تیکوں لچ وی بیانڑیں

یوسف تے فقط کملی تھئی رہ کر دی زلیخا
سن نام تیڈا یوسف سئے ملنت وکانڑیں

عاشق تھیا نقاش ازل نقش تیڈے دے
کرین دا اسامان تیڈے سانگے سمانڑیں

خاکی تیڈے ہن خاک ملک کملے کتونی
جبریل کوں سدرہ تے رولیئے تیڈے بھرانڑیں

کہندا ہے خطا کار تو ڑے دور کر لیسو
در چھوڑ نہ ولسیوں ہیں اساں بردے پرانڑیں

نعت شریف

محمدؐ مصطفیٰ دا والیؐ کوں گھبراوݨ دی کیا لوڑ ہے
اُمت ہیندی جنت ہیندی تے غم کھاوݨ دی کیا لوڑ ہے

فراقِ مصطفیٰ دے وچ جہڑے جو نیر وہیندے ہن
اے موتی نہ ملے بہا ہن جو مل پاوݨ دی کیا لوڑ ہے

چمن جے سینڑ داماں غریب چھوڑ رب کوں پچھ سگدو
جھڈا عرشاں تے مدنی دا چھوڑاوݨ دی کیا لوڑ ہے

محمدؐ رکھ کے سر سجدے الایا ہا سبحان اللہ
جیکر بخشیں نہ اُمت کوں تے سر چاوݨ دی کیا لوڑ ہے

خدا خود لامکاناں تے ہا رب سنڈا ذن منی دے
توں آ محبوبا گھر اپنے تے شرماوݨ دی کیا لوڑ ہے

محبوب دا جو ہے ترکہ او خدا محبوب مالک ہے
میڈا محبوب ہئی کوں اکھواوݨ دی کیا لوڑ ہے

محمدؐ دیاں ثنا ہئی سٹن جہڑے بسمل چاوٹیندن
انہاں کوں وعظ اساڈے تے بھلاوݨ دی کیا لوڑ ہے

نعت شریف

سڈ عرب دا ڈھولا اول جاتے
جتھ توں وسدا پیئں رنگ لاتے

میڈے نال سکھاندا ویر ہے کیوں
میڈی قسمت دے وچ پھیر ہے کیوں

میڈے آوݨ دے وچ دیر ہے کیوں
سوہݨا صبر ڈیوو کجھ فرماتے

میکوں خبر ہے اوجا عالی ہے
کتھ جالی کتھ منہ کالی ہے

کرو آپ سوہݨا لجپالی ہے
ایویں مینہ رحمت دا برساتے

سڈ صدقہ اپݨیاں جتیاں دا
تے واسطہ ہئی گد ستیاں دا

رکھ نوکر در دیاں کتیاں دا
چماں منہ کتیاں دے گل لاتے

گل پئی ہے عشق دی لوط اپنے
ہر روز پٹاں تالوت اپنے

جڈاں ڈہدیاں میں کرتوت اپنے
رنھیں عرض کرینیدی شرماتے

میڈی جِند کینی جتواں وانگے
رنہیں ذوق تے شوق بلال وانگے
نہ ہے عشق علی دے لعل وانگے
ایویں رول نہ ہڈیاں ازماتے

ہر رات ڈکھاں وچ ڈھلدی ہے
نہ کوئی یار توں آندی ولدی ہے
نت ہجر دی چکی چلدی ہے
میڈی جان پئی پسدی ڈینہہ راتے

کیویں آواں ملک مدنی سوہنا
نہیں عمل پلے نہ ہے دھن سوہنا
بس عمر نبھئی ہم چن سوہنا
تیڈے نام دے گاونڑ گاگاتے

اول ڈینہہ یار رجیلا تر ویساں
جڈاں عربی یار دے در ویساں
نہ تاں ایویں روندی مر ویساں
نت تیر ہجر دے کھاکھاتے

قصیدہ

بن کربل وچ ڈیرا لاتے ظلم سہن دی حد مک گئی
رُڑھدا دین حسین بچایا بن بندھن دی حد مک گئی

پیر حسین دا اعلیٰ شانے
یا بابا ایندا شاہ مردانے
نانا نبیاں دا سلطانے
آپ کھڈاون، جھولی پاون
مونڈھیاں چاون
چڑھ کر دوش نبی صؐ تے
ہتھ وچ زلف نپن دی حد مک گئی

ایکوں زہرہؓ کھیر پلایا
جھولا آ جبریل جھلایا
جوڑا ایندا عرش توں آیا
جو فرماوے، بس ہو جاوے نازمناوے
ہرنی آ کے غود بک ڈیوے ناز منن دی حد مک گئی

پیر حسینؑ جاں کربل آیا
نہر فرات تے ڈیرا لایا
بن وچ سارا ساتھ لٹایا
ڈیر کُہاں کے، پتر مرا کے، سر کٹوا کے
لکھ لکھ حمد الاوے سید صبر کرن دی حد مک گئی

قصہ سارا آکھ سُنانواں
صبر رضا توں صدقے جاواں
جیٹس کربل وچ لدھیاں لاواں
قاسم لعلے مہندیں لجپلے، سہریاں نالے
سہرے پا کے سر کٹوا ایس گھوٹ بنن دی حد مک گئی

اصغر بال تتہاں تے چایا — پیر حسین میدان وچ آیا

اوڑوں حرمل تیر چلایا — بال صغیر ہا، گل وچ تیر ہا، مُنہ توں کھرا ہا

سن صغیر شہادت پائی تیر جھلن دی حد مک گئی

ریت اُتے ہئی لاش اکبر دی — ساگی شکل نبیؐ سرور دی

سینے وچ ہئی نوک خنجر دی — بابل آیا، لاش کول چایا، کہیں فرمایا

بابل ہو کے پتر دے ہاں توں تیر چھکن دی حد مک گئی

آخر وقت اخیری آیا — عون محمدؐ سر کٹوایا

غازی ویر عباس مر آیا — بال اٹھلتے، دھڑ ریتاں تے، سر نیزیاں تے

ہن دھڑ دے سر سانگ اُتے قرآن پڑھن دی حد مک گئی

سانگ اُتے کیتی سر، ہا سواری — نیزے تے قرآن ہا جاری

اٹھ چت ہو گئی شام تیاری — شام بزار ہن، پردے دار ہن، نال ورثا ہن

دشمناں وچ تطہیر دا پردہ قائم رکھن دی حد مک گئی

ہو گئی شام خلیل تیاری — سانگاں تے ہن سر مہواری

رت رو دے سجاد مہاری — ویہڑ سیاہ ہا۔ شام دا راہ ہا قیدی شاہ ہا

چاٹھی ۴ سال سید رت رُناں خون رووَن دی حد مک گئی

قصیدہ امام عالی مقام علیہ السلام

بن کربل دے والیاں ریتاں کوں ۔ خاتوں دے جاتے ۔ کیویں رنگ چالائے
خود رب سائیں رسن نہ ڈیندا ہا ! کھلنے عرشاں توں آپ بھجیندا ہا
جیندے ناز رسول منیندا ہا اوں ڈینہ کھڑے نبھائے ۔ شاہ حق سمجھائے
ہتھیں زلف رسول مہاراں ہن آندیاں ہرنیاں جوڑ قطاراں ہن
کیں جہاں عیش امن دیاں بہاراں ہن ۔ خود جھولا آ جبریل جھلائے
جیہڑے سہندے نہ مینہہ دیاں گنڑیاں ہن ڈھلیاں رکھدے جو لے دیاں تنڑیاں ہن
ڈیکھو قادر دیاں اے گنڑیاں ہن ۔ تو کیں پتھر وسائے شاہ صبر ڈکھائے
جیندے سامنے پاک رسول اٹھے اندے بالاں تے کیں جھیں تیر ونجھے
مس لہندے کھٹے مصوم کیٹھے ۔ پڑھ کلمہ امت نے ظلم وسائے
اوکا شان دا نعرہ دھم دھا شاہ خوش تھی پینگھے سمدا ہا
جیڑھے گل کوں محمد چمیدا ہا ۔ اوں گل تے ظالماں خنجر چلائے
کٹھے قاسم اکبر اصغر جین ، گھولیئے دین توں سید بہتر تن
چھڈ پیارا وطن آیا شاہ زمن ۔ ڈیرے کربل لائے سارا گھر لٹوائے
لکھیا حافظ شاہ دا قصیدہ ہے لوکو سنڑو اے ساڈا عقیدہ ہے
بازی کھٹ گیا پتر علی دا ہے ۔ سر بل اچیا دا تاج چھکائے

منقبت

بحضور غوث الاعظم عبدالقادر جیلانی رحمۃ اللہ علیہ

غوث الاعظم جیلانی سئیں واہ واہ شان ڈکھا چھوڑے
سب ولیاں تے قدم ہے ایندا رب سئیں شان ودھا چھوڑے

ایں لجپال دی شان نرالی ذات وی عالی واٹ وی عالی
جے لجپال کرن لجپالی صاب اثرن نظر جو کرن ڈیندے ترن

ہک بڈھڑی دا بیڑا کیا ایں کئی بیڑے تروا چھوڑے

جو ایندا منگتا سڈ واوے پل وچ دل دے مطلب چاوے
توڑیں در تے چور جو آوے کرم کماون دامن لاؤ جنت ڈیواون

ہے مشہور مثال ایندی ایں چور کوں قطب بنا چھوڑے

حسن رضؓ حسینؓ دا لخت جگر ہے مدنی سئیں دا نور نظر ہے
تابع ایندے شمس قمر ہے بحر و شجر ہے بحر یا بر ہے تابع امر ہے

سورج میں توں پچھ کے چڑھدے آپنے خود فرما چھوڑے

بچپن دے وچ کھیڈن پیارے سب سینگیاں دی جوڑ قطارے
دل فرماون نال اشارے توں وی مرونج توں وی مرونج توں وی مرونج

اوہ مرد بخن تاں موئے ہوئے کوں سد مارتے بھیڑ جوا چھوڑے
شیر شاہ چڑھ کے شیر تے آون   غوث دی گاں ڈے نال کھڑاون
دل آوِن تاں شیر نہ پاوِن   سٹیں پوں پایا، کھلا آیا تے فرمایا
شیر تیڈے نے اکھ ڈکھلئی ہے غوث دی گاں نے کھا چھوڑے
غوث دا دھوبی قبریں گیا   رب تے رسول ڈسا مریا
منکریں نال جوابی تھیا   اصل نہ جاناں، رب دیاں سجاناں پیر پچھاناں
رب فرمایا چھوڑ ڈیوو ایں غوث دے نال بنھا چھوڑے
ملک ہزاراں ڈیون سلامی   غوثؓ ابدال پے کرن غلامی
عربی عجمی رومی شامی   جو اکاری تھیسے آری ویسے ہاری
شیخ سنانؒ دا قصہ پڑھ جتیں جنگلیں سور چرا چھوڑے
سہرے پاک خلیل آگاتوں   وچ مجلس دے آ سنواتوں
منگتا غوث دا چا سڈواتوں   حق واولی ہے غوث جلی ہے ابن علی ہے
کوئی منے یا نہ منے میں سہرا غوث دا گا چھوڑے

اعلان

مسائل کی کتاب، مخزن راز و نیاز، مسائل وضو و نماز

از قلم

فاضل نوجوان مولانا محمد عطاء الرسول سیرانی مدرس دار العلوم

جامعہ اویسیہ رضویہ بہاولپور پاکستان

نعت میلاد شریف

بطرز جھلاں پکھاتے آوے ٹھنڈی واہ

میں ہاں پاک نبی دی دائی تے کیوں نہ ناز کراں
میڈی مولا آس پچائی تے کیوں نہ ناز کراں
میں ٹُر تے طائف توں آئی ہاں۔ میں دائی حلیمہ مائی ہاں
میڈی بن پئی شان سوائی تے کیوں نہ ناز کراں
آ ڈیکھو شکل نورانی ہے، او طور مثل پیشانی ہے
ایجھی نعمت رب ڈیوائی تے کیوں نہ ناز کراں
کڈیں پینگھے پا جھلیندیاں، ہے پکھے آپ جھلیندیاں
میڈی دلبر عید کرائی تے کیوں نہ ناز کراں
ہم اجڑی تھی آباد دیہہ ہم مونجھی تھی دلشاد دیہم
میڈی مدنی مونجھ لہائی تے کیوں نہ ناز کراں
ہیں حافظ ستیاں والیاں، گھدی دوجگ دا بیٹھی والیاں
ملیٹھی ہاں نور کوں جھولی پائی تے کیوں نہ ناز کراں

حلیمہ دی لوری

ڈیوے لوریاں پاک حلیمہ — سوہنا سم لجپال کریماں
اللہ ہو اللہ ہو مدنی پیارا — جیویں جھولا جھول مٹھا
تیڈی شاہی ہئی آدم توں پہلے — تیڈی کو کن سنی کُن دے ویلے
جیویں مظہرِ ذات قدیماں
تیڈے گل ہے لیسن دا سہرہ — ماہ لقاء وضیاء والا چہرہ
زلف ولیل ہے مٹھا نیماں
دایاں بدبختیاں نے نہ چایا — میں تاں پڑھ بسم اللہ جھولی پایا
واہ واہ قسمت ونڈیوے قیماں
تیڈا ہتھ پاک انگلی ہلاوے — چن آسماناں تے پھردا آوے
آمنہ پاک دا چن عظیماں
تیکوں لولی ڈیواں کملی والا — تیڈیاں قسماں چاوے حق تعالیٰ
توں ہیں دو جگ دی رحمت رحیماں
تیڈے حوراں کھڑیاں سہرے گاون — آکے غلماں جھولہ جھلاون
گھولے جنت پئی مٹھیاں نسیماں

بیڑا نوح دا لائیں نے ہا تاریا   چخہ نمرود دا تیتی ہاٹھاریا

جیویں کل مرسیس دا میماں

توں ہیں نوراِ ازل نور حق دا   توں ہیں محبوب منظور حق دا

اللہ پاک دا پیارا نعیماں

قسم رب دی توں نبیاں دا مانڑ ہیں   غیب دی جانڑدیں جانڑیں جانڑ ہیں

ازل توں ابد تک دا علیماں

تیڈا دو جگ خلیل دیوانہ   تیڈا عاشق ہے سارا زمانہ

رب دی عاشق ہئی ڈوڑ تیماں۔

ڈوہڑا

میڈا مدنی سئیں لجپال مٹھا میڈے روندے نین رہا ونج

میں اُجڑی غمناک مُٹھی دی اُجڑی جھوک وَسا ونج

نہیں عمل پلے میں بے کس دے کر کرم تے رُخ ڈکھلا ونج

میں بدکار مٹھے دی سیاں کشتی سیت جگا ونج

صاحبزادہ محمد بخش المعروف حافظ مٹھے سائیں۔

(تحانپور نورنگہ)

ڈوہڑہ جات

عید آئی تے سجن نہ آئے اج سکھ دیاں اکھڑن پاڑاں نکلن دھاڑاں
لوکی عید دے کپڑے پاون میں وت چولے پھاڑاں چنیاں ساڑاں
نشالا رب سائیں آنے اوکوں میں دوروں ڈور سنجاناں پڑاں پروں تاڑاں
کول خلیل دے بہہ کے آکھاں کھل گے درد پراناں دے انبر جاتاں

جڑھی عید شوال دی گزری اے میڈے سانگے عید سعید نہیں تھی
سائیں نہ جو ما میڈی سائیں یا جھوں ول کہیں نال گفت و شنید نہیں تھی
ٹر سجن گئے ہمی عید منائی میڈی پوری آس امید نہیں تھی
بس مکدی گال شمیم مکا واونڈی دید نہیں تھی ساڈی عید نہیں تھی

مفت طبیبا زخم نہ کراساں مارے ردولیندے موتے نہیں جیندے
آتش عشق دیاں جلیاں کوں نہیں کاڑھے گرم پلیندے ترس کریندے
واجب ہے بھا بلدی تے آپانی ٹھرڈیندے ایں وسمیندے
صابر دید مریضاں کوں بھر جام وصال پلیندے تاں کجھ تھیندے

اے کاندھی لاش میڈی نہ چاؤ جے چیندے تاں خیال کراہے
میڈے متھڑے چن بختاور کوں میڈی موت دی خبر ڈیولاہے
ڈے غسل جنازہ جوڑ کراہیں قبر وی یار کھٹاہے
میڈے بند کفن دے کھول ڈٹاہے منہ وی پھیر رکھاہے
دلچسپ متاں سائیں کرم کرے میکوں پہلے نہ دفناہے

جڈاں عشق دی برچھی آن چھٹی ول یاد میکوں اے او زہی
تھی تن تنہا بے باک بیٹھم کہیں سنگت ساتھ دی یو نہ رہی
جگ ڈیکھ ے نفرت ناز کرے بس اُجڑ گیم کئی تھو نہ رہی
دلچسپ جنازہ سکدا گیا میڈی میت دی اوشو نہ رہی

عید سعید قریب آئی نہ نظر یم یارتا عید کہیں
سب سینگیاں ہار سنگار کرن میں روز بیمارتاں عید کہیں
او پیار دی بازی جیت گیا۔ میں بیٹھم ہارتاں عید کہیں
دلذوق تو ڑیں لکھ عید ہوئے نہ تھیم دیدار تاں عید کہیں

کوئی زلفاں چھلّے دو چھلّے
سارا جگ سوہنڑا اے
میرے ماہی توں تھلّے دو تھلّے

ڈوہڑہ جات

موت والی تیسے تار سٹیندی ہتھ پکڑ کے پار پچاویں دیر نہ لاویں
متاں ملک الموت نہ رحم کرے آجلدی منہ ڈکھلاویں دیر نہ لاویں
میڈے کالے مُنہ مکالے کوں آدھوویں صاف نباویں دیر نہ لاویں
صابر قبر اندھاری وچ لمبپال جھاتی پاویں دیر نہ لاویں

جڈاں چن چوڈی دا رسجھ کھڑدے تیڈا آندے یاد وچھاواں
تیڈے اولڑے حسن توچن بنڑ یا کیویں چن تے دید لگاواں
تیڈے حسن کریم دے دفتر وچ چن روز بھریندے ناواں
دلچسپ آکھیں وچ چن وسدی جن ڈیکھاں مطلب پانواں

کیوں کاں کاں کرگرلاندی کانگہ اتھ کون مویاں ڈو آندے
ہاسے تاں جگ وسدے ہاسے اج کلھے ییوں کرلاندے
ایڈوں توں کرلا ایڈوں میں کرلانواں بہہ ونڈوں حال ونڈاندے
دلچسپ ڈوہیں کم لگ بہسوں رنبھ ویس وقت ڈکھاندے

ڈوہڑہ جات

میڈا مدنی سائیاں لنگھ آنویں جڈاں ہیں تے موت سوار ہوے
جیہڑے ٹیت سنج روح گئی سال رہیا اکھوں کوچ کرن دا وار ہوے
ہر سجن دا کرلاٹ ہوے ہک اکھ تے نیر ہزار ہوے
ہیں دانش دی جند تاں نکلے پہلے تیڈا یار دیدار ہوے

میڈا مدنی سائیاں لنگھ آنویں جڈاں میڈا وقت اخیریں ہوے
سب خویش قبیلہ چھوڑ و نجے روندیاں بھینڑیں ماپیو ویر ہوے
ایہا جند سکرات دے وات ہوئے ہک اکھ تے لکھ لکھ نیر ہوے
جڈاں دانش مجرم اکھ بھالاں سامنے تائیں چن دی تصویر ہوے

تو نڑیں جینڈے منہ ڈکھلیندا اہوی لنگھ آؤیں وقت تیاری
میڈی ڈیدھ ہوسی تیڈی آمد تے سکرات ہوسم بھا نویں جاری
میکوں قبر تائیں تیڈی تانگھ ہوسے آ شکل ڈکھا ہکواری
جڈاں دانش کوں چا جھات کیتو ڈکھیں ورح دی باغ بہاری

ڈوہڑہ جات

لکھاں چن چوڈی دے ہیں گھول گھمیاں ہِک مدنی سرکار دے ناں توں
لکھاں یوسف جیئے قربان کراں ایں ہِک من ٹھار دے ناں توں
چم چم نام محمدﷺ دا ٹھاراں اکھیاں . یار دے تاں توں
دلکش ماہیا آپ گھلیجاں ایں ہک دلدار دے ناں توں

میڈا مدنی سائیاں لنگھ آویں جڈاں زندگی دا ڈینہہ مکّے
اوں وقت نزع دی پارت ہیئی پیا موت کنوں جی لکّے
توں ڈیویں شربت نیلوفر ڈیون ہوندیاں خشکیاں تے لب سُکّے
ہیں دانش کوں اے ہوش ہووے تیڈے رُخ توں دید نہ چُکّے

میڈا مدنی سائیاں لنگھ آنویں جڈاں موت تھئی مہمان ہووے
میڈے جرماں تے میڈی دید ہووے آئی لڑ تے ڈوڑے ح جان ہووے
تیں ماچھ نی گھٹ سکرات تھیندی توں ٹیں ملکاں دا سلطان ہووے
ہیں دانش دی تماہیں عربی توں لکھ واری جند قربان ہووے

سلام سرائیکی زبان

یا نبی سلام علیک　　یا رسول سلام علیک
یا حبیب سلام علیک　　صلوٰۃ اللہ علیک

صدقہ ابُو بکر دا، عادل سوہنڑے عمر دا
عثمان غنی حیدر دا، بردا اینڑاں چادر دا

یا نبی سلام علیک　　یا رسول سلام علیک

حسنین باوفا دا، قاسم اوں دِلرُبا دا
صدقہ زین العبا دا، تار ڈیرا پُرخطا دا

یا نبی سلام علیک　　یا رسول سلام علیک

حافظ دیاں اِتھ دعائیں، سامعین دیاں التجائیں
عرضائیاں تے التجائیں، کر دِلوں پوریاں سونڑا سائیں

دِل توں نہ چن بھلائیں، یا نبی سلام علیک

✽

اللہ بیلی ہووے سجنوں اج میں جھول لڈانی ویندا ں
عملاں باجھوں ایں دنیا توں ڈیکھ خالی جانی ویندا ں
روز قیامت میلے تھیسن سجنو ہن کرلاوو ناں
ہک تل مختص نہ ملسی مہلت مفتی شور مچاوو ناں
منّی ویندا ں امر الٰہی ہر ہک توں مکلائی ویندا ں

چھوڑی ویندا ں ماں جا ئیراں لوک بیگانے کھاسن پئے
ایہہ دنیاں مسافر خانہ ہے کئی ویسن پئے کئی آسن پئے
کئی سلطان سکندر مر گئے ایہہ تجربہ آزمانی ویندا ں

عملاں باجھوں کجھ نہ جیتی کئے مالک ہن جاگیراں دے
کئی شتے نال نہ جیتی گئے باجھوں زر تے پیراں دے
کوئی کہیں دا یار نہ بنڑ داسب کوں میں آزمانی ویندا ں

غفلت دے وچ عمر گذاریم ویندا ہن پچھتاندا ہاں
قبر حشر دی منزل بھاری تاہوں ویندا تھرتھراندا ہاں
آپے مدنی لاج پلیسی آس ایہو ہن لائی ویندا ں

بعد جنازے کوئی نئیں کھڑدا ہر کوئی پیا مکلیندا ہے
خویش قبیلہ آخری منزل قبر تئیں پچوپیندا ہے
واپس ہر کوئی آ ونجیندے میت کوں دفنائی ویندا ں

بس گلشاد ہر منزل تے مدنی کوں خسماناں ہے
لاج پلیسی نہ وسریسی پاک حسین دا ناناں ہے
ہک بھروسہ ہم ایہو جو نعت رسول سنائی ویندا ں

نعت شریف

خوشیاں مناؤ لوگو سائیں دا میلادِ

موماں دا چہرہ ڈسدا خوشیاں توں شادِ

مومن درود پڑھدے تے نام نبی دا چُم چُمن

رحمت خدا دی پین گھن رحمت دے پیارے آئے دن

خلیل دی دعا تھی گئی پوری مرادِ

آمنہ دی جھولی اندر اللہ دا نور آگئے۔

عاصی امت دا شافعی سوہنڑاں حضور آگئے

آمنہ دے لعل کیتا ڈوجگ آباد۔

حوا تے ہاجرہ بی بی چُم چُم کے چاون لگیاں ؛ چہرے تے آ یہ مریم دید لگاون

آکھن خدا دا تھی گیا پورا ارشاد

ہتھ یداللہ ہن پئے چہرہ وجہ اللہ ڈسدے ؛ اللہ دا یار پیارا ابن عبداللہ ڈ

اُمی دو لقب ہے جیندا جگ دا استاد

ذکر نبی دا سُنڑ جو چین با چین ڈسدے ؛ شکلاں تے نہ بُھلیں وڈا بے دین ڈ

حاسد تے بغضی سمجھیں ابن زیاد

طائف دی وسدی تر گئی رحمت تھی جھولیاں بھر گئی ؛ ستیاں تے بھاگاں اُلی مدنی کون گھ

سے خوشیاں نصیب ہویاں غم توں آزاد
نعت نبی دی لکھدے صبح شام حافظ
نبی دے غلاماں دا ہے غلام حافظ
عاشق نبی دے ڈیندے مصرع دی داد

نعت شریف در شان اولیاء

ڈسدے ولی دا رتبہ سوایا۔ لا خوف جیندے حق وچ ہے آیا
رب والے جنتے نظراں بھویندن
تھل بر جنگل کوں ہلے رنگ چالیندن
نوتے لکھ کوں کلمہ معین الدین پڑھایا
نکھڑے ملیندن رُوندے رہیدن۔ رب دے حکم نال بُڈڑے تریندن
بُڈا بیڑا مائی دا سید ترایا۔
شکر نمک تھئی نمک شکر تھئے اوں نویں تھیندا گیا جیویں پیر فرمائے
فریدالدین شکر گنج ہا واہ رنگ لایا
تھل وچ سواگ نے رنگ لا ڈکھائے ہن بہوں سارے کافر مسلم بنڑائے ہن
اتھوں پیر بارو سائیں ہے فیض پایا
جڈاں پیر میٹھڑے سندھ جھوک لائی ہئی لاکھاں دی اُجڑی دلڑی وسائی

حوراں کوں عابد زاہد بنڑ ایا

اے سجھ لہاتے بوٹیاں بھنیدن ٭ اے قُم بِاذنی دے نعرے مریندن

تابع شرع بتھی چمڑا لہوایا

لگا اوچ اجمیر ملتان رنگ ہے ۔کوئی کوٹ مہریں باہو رنگیاں جھنگ

سونہڑے شاہ سلیمان ہے تونسہ وسایا

حافظ دا مرشد شملن پیارا کامل تے اکمل لجپال یار

پالیں لاج گل پئی توں حیدر دا جایا

بحر

ہک لکھ چوی ہزار دلیو چہ محبوب میڈا جداں رل کھڑسی

ہو سی تاریاں وچہ مہتاب مثل بتھی صدقے کل مرسل کھڑسی

یٰسین دے سہرے گل ہوسن مازاغ دا پا کجل کھڑسی

کل حور ملک دیدار کیتے آ راہ رستے کوں مل کھڑسی

جنداں رب سائیں قسماں چیندا ہے او ماہی اوڑھ کمل کھڑسی

ولسوف یعطیک دی بدھ سر تے پگ مٹھل کھڑسی

دل یار دی شان کوں ڈیکھ کراہیں خود رب سائیں لابھل بھل کھڑسی

آدم توں لا عیسیٰ تائیں ڈیکھیں ہر کوئی جھولی جھل کھڑسی

خود یوسف دی دیدار کیتے من ٹھار دا پا سائل کھڑسی

اٹھ حافظ ڈیوے کیا چمکن جتھ گیس نورانی بل کھڑسی

مولود شریف

ہیں رات رب دے پیارے دنیلتے آوڑاں ہے
عرشاں توں آکے سوہنٹے اے جگ دساوڑاں ہے
محبوب دو جہاں دا آیا تے رنگ ڈکھایا ہے
حوراں نے مل کے سئیں دا مولود گاوڑاں ہے
مریم تے آسیہ حواہن نال حاجرہ دے
ہن اہدیاں اساں دی دیدار پاوڑاں ہے
یوسف کوں ڈیکھ مصریاں ڈالیں نے ہتھ کٹے ہن
ایں توں عرب دے مرداں چاسر کٹاوڑاں ہے
اہندا شان ہے نرالہ اہندا رتبہ وی اچیرا
بتیاں کوں ڈیہہ حشر ایں کوثر پلاوڑاں ہے
صدیق خوش پہ تھیسن بوجہل ساڑے سڑسن
رب شان مصطفےٰ دا نت نت ودھاوڑاں ہے
دشمن ودے پٹیسن روسن تے ہتھ ملیسن
جیں وقت یاراں کوں سئیں رلڑے سماوڑاں ہے
ہیں بے عمل خلیلاں پر آپ سئیں بچیسن
سنڈاں جو مجرماں کو سوہنٹے چھڑاوڑاں ہے

مولود شریف

آ بسم اللہ حبیب اللہ میں صدقے تیڈے آون توں
مدت دی سکدی دھرتی قدم اقدس ٹکاون توں

•

کڈیں مسجود بݨ ملکاں ندا وچ آدم گزریا تیئں
کڈی بیڑا اترایا تیئں کڈیں چخے کوں ٹھاریا تیئں
میں صدقے ہاں میں گھولے ہاں تیڈے مکھڑے لکاوݨ توں

•

صدا آدم توں پہلے نوں جو ہادیں قطب تارے وچ
تیکوں جبریل ڈٹھا ہا یا اللہ دے نظارے وچ
میں صدقے ہاں تیڈے لک لکریں دل جھات پاوݨ توں

•

توں بھید ہیں کنت کنزاً دا توں مخفی راز ہیں سوہنا
خدا جگ ساز ہے جگ دا تے توں رنگ ساز ہیں سوہنا
خدا نے جگ بناوݨ توں صدقے تیڈے سہاوݨ توں

•

ٹھا مکھ والضحیٰ آیوں کجل ما زاغ پا آیوں

تے کالی زلف ویل جو خود احدوں سجا آیوں
اے جگ سارا فدا اڈ سدے تیڈے لب مسکراون توں

•

تیڈے آون توں صدقے ہاں تے من بھاون توں صدقے ہاں
پیارے امتی اپڑیں نہ بھلواون توں صدقے ہاں
میں صدقے پہلے سجدے توں امت دے بخشواون توں

•

مبارک آمنہ ہوسی تیڈے گھر نازنین آ گئے
حبیب کبریا آ گئے حسینہ دا حسیں آ گئے
اوندے صدقے ہاں آون توں تیڈے صدقے ہاں جاون توں

•

میں ہاں مداح تیکیں سٹیں دا حشر وچ نعتاں سنواواں
تیڈے قدماں دے وچ رہ کے تیڈے سہرے دا گانواں
آکھن حوراں خلیلا صدقے تیڈے سہرے گانون توں

توں میم دا جیکر عاشق ہیں پڑھ ہموم صلو... ...دا
جتھ آوے نام محمد دا، پڑھ صلی علیٰ جُم نام سدا
توں شان محمد عربی دا، رکھ ذوق سُنا سرِ عام سدا
توں پاک رسول دی پیروی کر، نہ ڈھل دے وچ کر شام سدا
دِل تُور فدا تھی میم اُتوں دل پی کوثر دے جام سدا

قصیدۂ محبوبِ سبحانی رحمۃ اللہ علیہ

میڈا پیر جیلانی لعل ۔ شاناں والڑے آ
میڈو دید مہر دی بھال ۔ شاناں والڑے آ

محبوبِ سبحانی، پیر جیلانی   دُور کرد میڈی پریش
بجپالی ڈکھا بجپال ۔ شاناں والڑے آ

نانا تیڈا پاک رسول،   بابا حیدر شاہ بہتو ل
خاتون دا سوہنڑاں بال ۔ شاناں والڑے آ

موت حیات دیاں کھیڈاں کھیڈیں   مُردے تر دن ڈیکھیں جید
تاریو جنج چا واجیاں نال ۔ شاناں والڑے آ

شیخ سُنان جے نہ ہا منیدا   جنگلیں ودا ہا خوک چرہ
وَل کیتو آپ سنبھال ۔ شاناں والڑے آ

چوراں کوں چا قطب بنڑایو   لنگہ فیض دا داہ چلا
ڈٹھا خلقت تیڈا کمال ۔ شاناں والڑے آ

کِن آہدے توں پریں ہندیں   سدّ مار تاں خبراں لہند
عزت بخشی ذوالجلال ۔ شاناں والڑے آ

کامل اکمل شاہ من موہنڑاں مادر زاد ولی ہیں سوہنڑاں

ہے پکی سچی گال۔ شاناں والڑے آ۔

کریم کماؤ پھیرا پاؤ چھک حافظ کوں سینے لا

مٹ ونجے موں سنجھ ملال۔ شاناں والڑے آ

میڈا پیر جیلانی لعل۔ شاناں والڑے آ

میڈی دید، مہر دی بھال۔ شاناں والڑے آ

نعت شریف

سلطانِ مدینہ دی جو کائنات دی شاہی ہے

قربان ڈِسے خلقت مولا دی دی ماہی ہے

ہے تابع امر شمس و قمر جن و بشر کُل خود پتھراں ڈتی ماہی دی شاہی دی گ

طیبہ دو ونجن والے دے ہنہ کیوں نہ جُھلاں لوگو جتھ وسدا او ماہی ہے اوں راہ دا

خود خالقِ کل مالک کُل جوڑیا سجن کوں سر تاج ہے کونین دا محبوب الٰہ

نبیاں دا امام ہویا کُل غوث قطب صدقے جبریل امین خادم دربانی سپا

حافظ دی ہتوی پا رنت لجپال زمانے دا

محشر دی سنڑی بلیھوں وڈی بار ھی تے لاہی ہے

نعت شریف

کیا ڈساں ہے مرتبہ ذیشان سوہنڑے مدنی دا
نعت خواں ہے پاک خود قرآن سوہنڑے مدنی دا

رُخ ایندا قسم خدا حق پاک دی تصویر ہے
تاہوں ایندی شیدا تھئی ذات خود قدیر ہے

بول ایں سرکار دا قرآن ہے تفسیر ہے
ہے کلام اللہ بحق پر بیاں سوہنڑے مدنی دا

رُخ منوّر والضحیٰ ولیل زلفاں کالیاں
کالیاں اکھیاں کجل مازاغ کجلے والیاں

ڈند چٹے موتی جیہے لباں اُتے ہن لالیاں
ڈیکھ تے شیدا تھیا رحمان سوہنے مدنی دا

کل نبیاں دا نبی جوڑیا ایکوں ہے کبریا
رب دا ہے واللہ ایہو محبوب دلبر دلربا

آدم کنوں عیسیٰ تلک نبیاں وچوں ہے مصطفیٰ
جبرائیل روح الامین دربان سوہنے مدنی دا

گل ایندے یٰسین سہرہ سر تے طہٰ تاج ہے
ڈوں جہاں چوڈاں طبق تے عرش کرسی راج ہے

لامکاں ایکوں تھیا معراج ہے اعراج ہے
کیا پچھانڑ بن مرتبہ انسان سوہنے مدنی دا
پاک سرور دے صحابی مظہر سرکار ہن
پاک مدنی نور ہے اے نوار دے انوار ہن
جو خصوصاً چار ہن مدنی مٹھے دے یار ہن
بوبکرؓ عمرؓ و علیؓ عثمانؓ سوہنے مدنی دا
بن گئے ادنیٰ توں اعلیٰ فیض جو پیندے گئے
توڑیں جو جیتواں ہن لجپال سڈویندے گئے
آ شل بہلول دے ونڈ عنتاں ڈیندے گئے
نھی پیا جیئں جیئں اُتے لبں دان سوہنے مدنی دا
کوئی ودا باغی سڈیندے مرشد شبیر کوں
نہیں اصل آندا گیا گستاخ تے بے پیر کوں
سر ڈتہ پر لجایا فاطمہؓ دے کھیر کوں
دین توں بچڑا تھیا قربان سوہنے مدنی دا
کر عمر ساری خلیلاؔ نعت خوانی مصطفےٰ
کر گئے جامی اتے سعدی مداح خوانی سدا
سب توں پہلے خود مداح خوانی کیتی رب علیٰ
بعد رب دے نعت خواں حسان سوہنے مدنی دا

تعریف رمضان المبارک

بولی الا اللہ دی بول ۔ بولی الا اللہ دی بول

آیا ہے رمضان مہینہ ❊ رحمت وادی شان مہینہ

دنیا دے اتی چار ڈیہاڑے مفت نہ کر بھر تول

بولی الا اللہ دی بول ۔ بولی الا اللہ دی بول

وقت سحور نرالا وقت اے ❊ بے شک بخشش والا وقت اے

کر گھن نیک عمل دلدار ❊ جلنے ربدے کول

اُٹھی آ گئی وقت سحوری ❊ رحمت دا ہئی ویلا نوری

غافل بندہ غافل نہ تھی ❊ ہُن تاں اکھیاں کھول

کلہا آیوں کلہا ویسیں ❊ حق حساب قبر وچ ڈیسیں

عملاں باجھ نہ ہئی چھٹکارا ۔ گالہہ میڈی من ڈھول

ڈاہڈی سخت اے قبر اندھاری ❊ آخر جلنے آ دسے واری

اے ویلا ہئی مفت گوانہ ❊ ساتھی نال دا گول

نوری نوری چہرے ٹُر گن ❊ کئی محفل دے سہرے ٹُر گن

توں ہیں کیڑھے باغ دے مالی چھوڑ اول مخول

کتھ دارا بہب رام سکندر ❊ کتھ سلطان ایوب قلندر

ہر شئی چھوڑ سُتے وچ قبراں سر اپنا گے جھول

کوئی نہ ہووسے آسے پاسے - ⁂ اُوں جا تُلسن رتیاں ماسے
سُن گھن نال کناندے یارا - موت اجل دا دول
جے چھندی ہیں بخشش پانواں ⁂ آ تیکوں ہک گالھ ڈساواں
اللہ والیاں دا نپ دامن کیھڑ نہ ڈانواں ڈول
مدنی پاک دے درتے جھک توں ⁂ کالی کملی دے وچ لک توں
سائیں دے درتے اصلوں کائنی کئی رحمت دی بھتول
فانی ملک دا ساتھ بیگانہ ⁂ اپنی آپ نبھا مستانہ
نیکیاں والے سچے موتی خاک دے وچ نہ رول
مولا اپندا شان ودھایا ⁂ سینے دے وچ قرآن ہے آیا
سال دے بعد اے پیندے پھیرا - گال سوا دی چول -
ہئی دلچسپ عجائب قصے ⁂ ہر کہیں دا اتھ رل دے حصے
حرص ہوس کوں لاڈے تیل بھرنہ توں کشکول
بولی اِلّا اللہ دی بول - بولی اِلّا اللہ دی بول

روزمرہ کے پیش آنیوالے مسائل پر مفصل اور مکمل دینی تحفہ
مخزن راز و نیاز ۔ مسائل وضو و نماز

آزاد شاہ دے ڈوہڑے

یا خالقِ اکبر سنڑ عرض میڈی شاہ مشرکین داناں من
جہڑی رات کوں عرش تے یار ملیو کعبہ قوسین داناں من
میڈی نئیں نبھدی ہن ڈھول بن اے سائیں ہجرائن داناں من
آزاد کوں وچھڑا سجن ہلا مخدوم حسنین دا ناں من

~ " ~ " ~

لجپال اقبال کمال ہووی آئے لجپال ور لجپالا!
تیکوں رب اکبر محبوب بنائے سرور مخدوم نرالا!
من گال مکنگال بیچالیاں دی سوہڑاں چن مطلب دا العالا
آزاد قبر وچ منہ ڈکھلاویں ڈئیں دے زلفیں والا

~ " ~ " ~

جڈاں محبوب دے لب مرک پوندن کوہِ طور تے دل کر کاٹ ہوندن
جھٹ یاد کلیمؑ کوں آویندن وت رگ رگ وچ تھر کاٹ ہوندن
وچ قرن دے ہیلاں ہجر دیاں کن قرنی دے زرکاٹ ہوندن
آزاد شاہین کوں خرخ اتے پرواز دے وچ پھر کاٹ ہوندن

ڈوھڑہ جات

دل دی گال زبان اُتے میں ظاہر کرنی سگدا
جے تئیں تیڈا نام نہ گھنا وقت گزرنی سگدا
حُب دے وچ میں قید تھیاں ھُنڑ چھوڑاے درنی سگ
دلنور کوں جے تیں توں نہ ماریں او تیں مرنی سگ

★

لکھ شمس قمر قربان کراں چن میم کریم دے ناں توں نور فشاں تُوں
غوث قطب ابدال وتانواں سئیں عربی دیاں قدماں توں فخر جہاں تُوں
ودھ ہن عرب دیاں گلیاں بے شک خُلد بریں دی چھاتوں باغ جناں توں
قسم خدا دی نہیں لہندا دل چسپ غریب دے ہاں توں وِرد زباں تُوں

★

جے ہٹ دے کوئی لکھ وار ہٹڑے اساں کیوں نہ مدنی پاک چُموں
ڈو جگدا ہنڑ سلطان آیا نعلین چموں پوشاک چُموں
رب تاج نبوت دان کیتا جبریل دی ہر ہر ڈاک چُموں
دلچسپ نصیب خدا جوڑے جُل عرب شریف دی خاک چُموں

★

ڈوھڑا جات

جیہڑا ہر ویلے کڈھ کوک ڈکھی فریاد کرے اوندی عید کہیں
جیہڑا اٹھدیں بہندیں ٹردیں رو ڈسکار بھرے اوندی عید کہیں
جیندی ہر ویلے اکھ رت روے دل خون جھرے اوندی ″ ″
بس گال خلیل مکامکدی جیدے سجن پرے اوندی عید کہیں

★

جیندے منہ لالی اوکوں عید جھکے میں منہ کالی میڈی عید کہیں
جیندے ہتھ چوڑیاں سُیندی عید اوکوں میں ہتھ خالی میڈی ″ ″
ہوندی عید تا عملاں والیاں دی میں بدحالی میڈی ″ ″
ہوندی عید خلیلا سوہنڑیاں دی میں عیب والی میڈی ″ ″

★

جے جیندیں منہ ڈکھیندا نئیں لنگھ آنویں وقت دفن دے
توں ڈیکھ گھنی تیڈی آمد تے کھل ویسن بند کفن دے
ڈکھ ٹلسن عالم برزخ دے پئے نبھسن وقت امن دے
بہہ اکھساں حافظ رحاں وچ ہن لکھا احسان سجن دے

★

مصطفےٰ نورِ خدا

یا مصطفےٰ نورِ خدا ہے حق نما چہرا تیڈا ٭ جگ دی اجل نورِ ازل بشری شکل پردہ تیڈا
بعد از خدا اکبر ہیں توں ٭ مدنی مٹھا سرور ہیں توں
شاہاں کنوں برتر ڈِسے ٭ در دا گدا منگت تیڈا
قاسم ہیں تو معطیٔ خدا ٭ تیری عطا رب دی عطا
جیکوں ملا جو کچھ ملا ٭ بخشے خدا صدقہ تیڈا
کامل ڈِسے اکمل ڈِسے ٭ بے مثل تے اجمل ڈِسے
عرشاں کنوں افضل ڈِسے ٭ قسم خدا روضہ تیڈا
والنجم تیڈی ذات ہے ٭ اوہ ذات بابرکات ہے
زلفاں تیڈیاں واللیل ہِن ٭ ہے والضحیٰ مکھڑا تیڈا
رب سائیں صلاتاں خود پڑھے ٭ ہتھ بنھ کے نوری آکھڑے
فرشاں تے ہے دُھم تیڈی ٭ عرشاں اُتے چرچا تیڈا
حاضر ہیں تو ناظر ہیں توں ٭ اوّل ہیں توں آخر ہیں توں
باطن ہیں توں ظاہر ہیں توں ٭ ہر پاسے ہے جلوہ تیڈا
خالق دا توں محبوب ہیں ٭ محبوب ہیں مطلوب ہیں
خالق دا ہے بندہ او ہو ٭ بنڑیا جیڑھا بندہ تیڈا
نیر کوں توں صورت ڈِکھا ٭ خواب اِچ ہی سہی اے دلربا
ور تے سنڈا ڈِیکھاں ولا ٭ او گنبدِ خضریٰ تیڈا

وقت اخیری ہے

آوݨ دی کر یارا وقت اخیری ہے
چن محبوب پیارا وقت اخیری ہے

عزرائیل سراندی بیٹھے ... ❊ روح کوں ہتھ وچ آندی بیٹھے
ہے سکرات دا آرا وقت اخیری ہے

موت نے آ سُنڑوایاں بانگاں ❊ ساکوں تیڈیاں لچپال دیاں تانگھاں
سُونہڑاں کر کوئی چارا وقت اخیری ہے

جندڑی موت دی گھانڑیں ائی اے ❊ ہڈکی وچ اکھ تانڑیں بئی اے
ہووے پاک نظارا وقت ......

ٹبڑیں سارے چھوڑی ویندن ❊ سجݨ وی مُنہ موڑی ویندن
آ ہر دا غمخوارا وقت اخیری ہے

توں آیوں تاں ڈُکھ مُل ویسی ❊ قبر میڈڑی کوں نور بنڑیسی
تیڈڑا ہک مُسکارا وقت ....

آویں سونہڑاں جلدی آویں ❊ قبراں دے وچ پھیرا پاویں
ہیسی ڈُور اندھارا وقت ......

مُنکر نال نہ محض الیساں ❊ طیبہ ڈو مُنہ کر. مُکر لیساں
آمدنی منٹھارا وقت ....

جلوے حضور دے

چھڑیاں دی چھت ہائی شہتیر ہن کھجور دے

دنیاں پئی ڈیندی ہائی جلوے حضور دے

تڈیاں دا بستر سرہانہ کیا لدا　　پتھراں تے ڈیرہ ہائی آمنہ دے لال دا

آندے ہے جو لوگ ڈیکھن ہن دور دور دے

قبضہ کونین تے روٹی جو اندی　　پتھراں تے سمدا ہا سائیں بانہڑے سرہاندی

ڈے تے بھن گانڈے سائیں تکبر عزور دے

مائی عائشہ حجرہ مبارک مکان ہے　　خلقت دا خالق پڑھدا اوں گھر تے سلام ہے

مقرر ملائکہ ہتھے شام سحور دے

انگلی ہلاوے بنہڑاں چن کوں ہا چیردا　　خلقت ہائی ڈیکھن والی معجزہ حضور دا

ہر کوئی پیا نعرے مارے کلمیں درود دے

اللہ دا نور آیا ساڈا ایمان ہے　　جیں ہتھے دلی نازل ہوا پاک قرآن ہے

منے یا نہ منے کوئی ہن جلوے حضور دے

حضرت اویس قرنی دیداں جو لائی بیٹھے　　عشق نبی دے وچ ۳۲ بتری کڈھائی بیٹھے

عاشق نبی ڈیکھو وسدے ہے دور دور دے

یار نبی دے پیارے صدیق تے عمر ہن　　مدنی دے نال ستڑے روضے اندر ہن

عثمان غنی حیدر دلدار ہن حضور دے

کوثر غریب دا اکھڑا قصور ہے　　اہو کجھ آہدے مدنی اللہ نور ہے

چھوڑ ڈے توں بھائی جھگڑے بشر تے نور دے

نعت شریف

خاک اکھیں وچ پاواں مدینے دی

ہر ہک شئے چشم چاواں مدینے دی

دل آہدے ونج طیبہ جیواں ؎ واسی عرب شریف سڈیواں

باقی عمر نبھاواں مدینے دی

پھراں ہر دم گلیاں دے وچ ؎ طیبہ شہر دے کُتیاں دے وچ

میں گُتڑی بن ٹہواں مدینے دی

پلکاں نال بہاراں گلیاں ؎ بھو جھن پھار سنواراں گلیاں

نِت نوکر سڈواواں مدینے دی

جالی چُم چُم دلڑی ٹھاراں ؎ ڈُٹے پلکاں استان بہاراں

چوکھٹ سینڑے لانواں مدینے دی

دل آہدے اتھ پل نہ جیواں ؎ جنت بقیع وچہ دفنیواں

کفنی گل وچ پاواں مدینے دی

منکر نال نکیر جو آون ؎ آکھ سوال جواب پچھاون

میں سر خاک دکھانواں مدینے دی

یار خلیلی دی اے منشا اے ؎ ہر دم دل وچ ہکو چاہ اے

ہر دم نعت سُناواں مدینے دی

نعت شریف

محمد ساڈے ڈکھ مٹاون والا ہے

ایہو راہ نمارا ڈیکھاوݨ والا ہے

ایندی ذات مشفق مہربان کریم
میٹھا بولے ہر نال خُلق عظیم

غفور خدا اے رؤفٌ رحیم
تے دشمن کوں گل نال لاون والا ہے

جنہاں تے نظر پئی نہ گئے مول در توں
عمر جہیں بہادر ٹُٹے گئے اثر توں

تے قیصر تے کسریٰ لہا تاج سر توں
تے آکھن محمد مُساونڑ والا ہے

اے فلکی ملک پئے غلامی کریندے
شجر ٹر کے آون قدم آپ چمیندے

پتھر مرحبا مرحبا پئے کریندے
اے مٹھڑا جو ہر من کوں بھاوݨ والا ہے

کنکریاں کوں کافر ہتھاں وچ پلا کے آون
ہے کیا ہتھ وچ اے کافر پچھاون

نہ بولے محمد پتھر خود الاون
اے برحق نبی حق ڈساوݨ والا ہے

قمر ٹکڑے ڈو کر لہائے آسماں توں
سنڑا ڈیوے کلمہ پتھر بے زباں توں

تے پنج نہراں جاری کرے انگلیاں توں
رجا ڈیوے لشکر رجاوݨ والا ہے

نبی مصطفٰے ہے تے بے انتہا ہے
انیدے ملک اطہر دا واقف خدا ہے

جتھاں جا نہیں اُتھ محمد دی جا ہے
مکاں لامکاں وچ سماوݨ والا ہے

چا گل نال لا منہ مکالیاں کوں سوہنڑاں
اساں عاصیاں بے حالیاں کوں سوہنڑاں

بے توں نہ کجیں عیباں والیاں کوں سوہنڑاں
بیا کوݨ تیں بن چھپاوݨ والا ہے

بے الفت وی تیڈی تے رحمت وی تیڈی
قیامت وی تیڈی تے امامت وی تیڈی

جے اُمت ہے تیڈی تاں جنت وی تیڈی   پیاں کوں ڈُوتھ بیڑ پار اوڻ والا ہے

ایہو نغر کر صابرنہ دلتوں وسیاریں   ایہو نام ہر دم پکاریں پکاریں

جاں وقت مرن ڈُنڈ محمد کوں ماریں   او لجپال سُنڑ کوک آوڻ والا ہے

رب دلبر حسن دا صوبہ ڈتڑے بالکل حسن دا بادشاہ ہے

ماہتاب پیشانی چند دانگوں خود رب دی ذات گواہ ہے

ہر ویلے چہرہ تک ہندا رخ تک آہداں واہ واہ ہے

ہے سوہنڑاں یار خلیل دا چند تھینوں لگدی غیر کو بھاہ ہے

دال داغ تساڈے عشق والا میڈے کالڑے مس وانگے

اڈسے درد و یار تھی پکار دیاں فریاد فغاں جرس وانگے

تیڈے شہد لباں کیتے سک رہی دل ٹک رہی مگس وانگے

مجروح ہاسو ہنڑا یار ملے میڈی ہک ہک گھڑی برس وانگے

تیڈی نظر نظر توں نظر کراں کل جمل جہان دیاں نظراں

میں نظر کیتم تیڈی نظر اُتے نئیں نظر آئیں تیں جیہاں نظراں

جے نظر کرے بے نظری تے بے نظری دے وچ نظراں

رہیں یار نسیم دیاں نظراں وچ نہ لگی غیر دیاں نظراں

عرضی

ساڈے ڈکھ غم ٹال وے سوہنا — گل پئی دی لج پال وے سوہنا
تونڑیں ڈھیر گناہ ہن میڈے — دل وی ڈھٹھیاں آدر تیڈے
اسے در چھوڑ کے ونجاں کیڈے — تیڈیاں آپ سنبھال وے سوہنا

کجھ ٹی ڈسدا ویدیاں جن تے — آپ ڈسو ہن ونجاں کن تے
کھاساں شہر دے ٹکڑے پن تے — مل پوساں در سال وے سوہنا

چار رسول سوہنے سردارن — چار تہاڈے مٹھڑے یارن
آپ دے ناں وچ حرف وی چاران — منو چار سوال وے سوہنا

ہک جگ وچ ڈکھا ڈیکھ نہ سہسو — قبر حشر وچ خبراں لہسو
چوتھاں عرض ہے جتھ کے رہسو — رہساں گوڈی نال وے سوہنا

تیڈے گھر دیاں مشکاں چیساں — تیڈے در تے جھاڑو ڈیساں
تیڈیاں جتیاں صاف کر لیساں — اپڑیں بوچھن نال وے سوہنا

میں اجڑی دا چھیکڑی بان ایں — مان ڈھریا چن مان تران ایں
آپ تاں سوہنا جانڑیں جان ایں — کیا سنواواں حال وے سوہن

پنڈ عیباں دی چا کے سر تے — آن پیاں سیاں تیڈے در تے
رو واں ایویں ڈسکیاں بھر تے — جیویں چھوڑے بال وے سوہنا

توں شمع میں وانگ پتنگاں — مٹے در سنگاں ایں در سنگاں
ٹھوکر مار نہ تروڑ و ننگاں — کچ کرورد امال وے سوہنا

میں منگتی توں داتا جیویں — خالی جھولی بھر لکھ نجیویں
میں منگاں تاں لپ بھر ایویں — لوکاں دے گھر تھال وے سوہنا

من گیاں یار خلیل میں گندیاں — دل وی سوہنا تیڈی بندیاں
ہوندن چنگیاں تدے گل مندیاں — جگ مشہور مثال وے سوہنا

نعت شریف

جداں مدنی دے در دی تیاری ہووے
اکھیں سکدیاں ہوون قلب جاری ہووے

عرش اعظم توں ودھ ڈِسدہ در یار دا
سبز گنبد توں ہر کس ہے جند وار دا
جتھاں جبرائیل دی پہرہ داری ہووے

باادب آملائک پئے سجدے کرن
سائیں دے ڈیکھن کیتے سب کوں فیساں بھرن
کیوں نہ جیندی میڈی تیں توں واری ہووے

شہنشاہ مالکا نہ سکا نہ روا
عمراں گذری کریندی ہم ایہا التجا
میڈا ہر تیڈے در دے کناری ہووے

بے عمل بے سمل ہاں اے شاہ اُمم
روزِ محشر دے رشتے ہوون جب ختم
میکوں سوہنا تیڈی انتظاری ہووے

ایں قاسم دا ہووے جاں وقت سفر
آدیں دلبر جا بھائیں مہر دی نظر
ہواں توش تے نہ بئی بے قراری ہووے

نعت شریف

کھڑے آکھن عرشی جُھک جُھک کے بی بی آمنہ جایا بسم اللہ
اج رات معراج عرشاں تے نوری قدم ٹکایا بسم اللہ
سہڑاں تھی ہسوار بُراق اُتے کیتی عرش بریں دی تیاری ہے
آیا نوری جوڑا عرشاں توں سائیں پا ٹھمکایا بسم اللہ
وَل زلف سیاہ دے لرکدے گئے لب وانگ گلاب دے مرکدے گئے
رب ڈیکھ کے جلوے مدنی دے سبحان اللہ آلایا بسم اللہ
بابا آدم ڈیکھ کے بکڑے کوں کھڑا تھیندے صدقے ٹھر ٹھر کے
بنڑ حوراں ڈولے گاندیاں ہن سہرے گھونٹ عرب دے گاندیاں ہن
اج گھنگھوں مو کھے رج رج کے رب گھونٹ ڈلوایا بسم اللہ
جوڑا عرش عظیم چیندا ہا خوشیں تھی تھی فلک الیندا ہا
رب آس پجائی مدتاں دی قسمت ہلوایا بسم اللہ
اُتوں اُڈ لوُمنی دے سڈ آون ہنڑ آ محبوبا دیر نہ کر
تیکوں تاج پلوواں لولاکی پا بخت سوایا بسم اللہ
گمُشتاد معراج دی رات عجب مجوب محب دی ذات عجب
نی عقل اِمتحاں کم کرسگدی کیویں رب سڈوایا بسم اللہ

فریاد

محبوب محمد عرب دا چن سِک رہن ٹی ڈیندی تنی ودی اے
ایہو چن ذی الحجہ دا مہینہ ہے سڈاوٗ رُت ملن دی آئی ودی اے

آہ سرد لستے رنگ پیلے اے ٭ سڈولو جوڑو آپ وسیلہ ہے
نہ ہے زاد سفر نہ کوئی حیلہ ہے ٭ اگے جندڑی جھگی لٹوائی ودی ہے

ہیں ہن تیں بہوں چپ چاپ کیتے ٭ پر ہجر دے جوں کھڑلاپ کیتے
سو نہراں آپ دے محض ملاپ کیتے ٭ اکھ رو رو نیر وہائی ودی اے

لکھاں پہنچ گیاں تیڈے در جیویں ٭ ہک ہیں رہواں پئی گھر جیویں
میں سمجھ گیاں دلبر جیویں ٭ ایہا سیت سُنجی ہر وی ودی اے

میڈی نبھ ولیسی ارمان دے وچ ٭ پر ٹھہندی نی تیڈی شان دے وچ
روح گلدانی پاکستان دے وچ ٭ دل عرب ڈو تانگھاں لئی ودی اے

آخر وقت خلیل ڈو آویں ٭ قبر حشر وچ جان چھڑاویں
اللہ دا مختار وقت۔۔۔۔

میڈے میم دے نور معظم توں تھیا پورا سیراب اے
کیا دشت بحر گل چمن سبھے ہر شے وچ نور آب اے
کیا فرش فلک ہر سمت حسیں فردوس دا نور شباب اے
شہباز سوال جو بشر کرے حق نور دا نور جواب اے

نعت شریف

آوئی سنگیاں سیّاں مدینہ پاک جُل ڈیکھوں،

سونہڑاں روضہ محل ساوا صاحب لولاک جُل ڈیکھوں

مثل کوہ طور ٹبیاں نوں پہاڑی نالے ندیاں نوں

باغیچے باغ کھجیاں نوں لگے ہن بھاگ جُل ڈیکھوں

او اُستن پاک حنانہ او جبلِ اُحد پروانہ،

مِٹھے مدنی دا دیوانہ او عاشق پاک جُل ڈیکھوں

چُموں جُل پیر کُتیاں دے ماہی دے در تے سُتیاں دے

بیٹھے ہن راکھے جُتیاں دے بھی سینہ چاک جُل ڈیکھوں۔

ہے سانول یار ہر پاسے مگر اظہر مدینے وچ،

جتھاں ڈیکھو جتھاں بھالو ہے جلوہ پاک جُل ڈیکھوں

مولود شریف

میلاد ہے آج جیندا — اے ہر کہیں دا غمخوارے
محبوب خدا سئیں دا — کل نبیاں دا سردارے
ہس چوڑی دا چہرہ ہے — تے زلف سیاہ کالی
اکھ شوخ نرالی ہے — مازاغ کجل والی
ڈند موتیاں دیاں لڑیاں — ہونٹاں اُتے ہے لالی
مسکاوے جڈاں سوہنا — دلڑیاں تے چلن آرے
ایندا جگ تے نہیں ثانی — اے محبوب سبحانی
کتھ حسن کنعانی ہے — کتھ آمنہ دا جانی
والشمس ایندا چہرہ — والقمر ہے پیشانی
صدیقؓ عمرؓ توں پچھ — پیشانی دے چمکارے
رب پاک جیکوں تروڑے — چاندنی متھا جوڑے
شالہ نظر کرم ہووے — لجپال نہ مُنہ موڑے
نہ بھالے تاں اپنیاں کوں — بوجہل بنا چھوڑے
جے بھالے تاں ول سوہنا — جنتوالاں کوں چا تارے
جے سوہنا چا مسکاوے — رب پاک قسم کھاوے
اینے ادی اشارے تے — سورج وی پلٹ آوے

جے انگلی ہلاوے چا — چن چیر کے ڈکھلاوے
ہیں گاہو تاں اہدے ہتھوں — رب پاک دا مختار اے
ایندا شان نرالا ہے — مکھڑا متوالا ہے
سر تاج ہے طٰہٰ دا — مونڈھے کمل کالا ہے
کُل نبیاں رسولاں توں — ایند رتبہ وی اعلیٰ ہے
ونج عرشاں اُتے پاوے — رب پاک دا دیدار اے
ایندے شہر دیاں گلیاں ہن — جنت کولوں بھلیاں ہن
جبریل دے مُنہ توں ودھ — ایندے پیریں دیاں تلیاں ہن
جبریل دے ہوٹاں تے — تلیاں جداں ملیاں ہن
جنڑوایا خدا نے جواے — ملکاں دی وی سرکار اے
کیا وصف خلیل کرے — ایندا اوصف قرآنے
ہن انبیا نقیب ایندے — خود اللہ مداح خوانے

قرآن توں پچھ ڈیکھو
رب پاک دا فرمانے
ہے سہرا محمدؐ دا
قرآن دے ۳۰ ترییہ پارے

نعت شریف

مِٹھا مدنی ناں ہے لجپال۔ دُنیا من گئی ہے

شاناں والا ہے آمنہ دا لعل۔ دُنیا من گئی ہے

جیڑھا سائیں دے در تے آپہنچے موہوں منگی خیر او رکھنے

نہیں کر دا ٹال مٹال۔ دُنیا من گئی ہے

مغرب ٹلے دیگر ورتے آکھے خلقت بھلے بھلے

توڑیا چن کوں اُنگلی نال۔ دنیا من گئی ہے

روٹی جے سائیں آپ چالاوے سیک تنور دا محض نہ آوے

ہتھ لگیا نہ سڑیا رومال۔ دنیا من گئی ہے

اُمتی توڑے جنہدوی بہندے خبراں قبراں وچہ آلہندے

لجپال دا ڈیکھو کمال۔ دنیا من گئی ہے

صدیق عمر روضے وچ رہتے عثمان حیدر دے سانگے بھلے

سلمان کوں جوڑیا آل۔ دنیا من گئی ہے

اپنے حسن حسین دا صدقہ پیارے نورالعین دا صدقہ

دل اپنا ہتھ ڈکھال۔ دنیا من گئی ہے

اے بدکارا رُل نہ ونجے ڈینہہ محشر دے بھُل نہ ونجے

رکھیں حافظ دی آپ سنبھال۔ دنیا من گئی ہے

سُتی قسمت

سُتی قسمت نندروں جگا نہ سنگیمُ ∴ مٹھا مدنی ماہی منا نہ سنگیمُ
وزری چندری جو سم اینویں بھلدی رہیم ∴ سائیں دے لڑ نہ لگیمُ تاں میں رلدی رہیم
ل کر دے سے گنڈھ کھلدی رہیمُ ∴ پلو خالی تھیا کجھ بچا نہ سنگیمُ
ہنیریں سائیں کو رسایا تاں میں ودھ بیٹھی ∴ پچھے کجھ نہ بچایے گئی سیت پُٹھی
ڈیلا ماڑا سے بیٹھی ہاں میں کال کُٹھی ∴ پلو گل پا بُھل بخشوا نہ سنگیمُ
ڈھی چھل رحمت دی گئی آں آپ میں چھک ∴ گھلیا جھولا خزاں جہندے بھج گئے نے رُک
ڈھ نیکیاں والی گئی ہے سالم ٹُبک ∴ چنگیاں وانگوں میں بار ونڈا نہ سنگیمُ
ڈے فیض کمال دا دنیا تے وچ ∴ سچی نام سنڑ کے آیاں در تے میں بھج
پیال مہنڑاں منہ کالی دا کج ∴ گل طوق پوا پہلے پا نہ سنگیمُ
ری نفس شیطان دی پھٹکی میں چا ∴ جہڑھا عمل سمل بیٹھم سارا لٹا
ڑاں کجھ نہ بچیا ڈیکھاں بنڑ سم گیا ∴ ڈاکو لٹدے رہے میں الا نہ سنگیمُ
ڑاں عربی دلبر عرشی چن ∴ من نام خدا گلفام دی من
یاسک وچ سکدیاں بچھلا سن ∴ تیڈے روڑھنے تے مہنڑاں میں آنہ سنگیمُ

حسین زندہ ہا یزید مر گئے

حسین زندہ ہے، یزید مر گئے — حسین جیتے، یزید ہر گئے
حسین صابر ہا، یزید ظالم — یزید جاہل ہا، حسین عالم
حسین کنبہ کُہاتے سالم — یزیدیت کوں او کرید پھر گئے
حسین شرم و حیا دا پیکر — حسین مہر و وفا دا پیکر
حسین صبر و رضا دا پیکر، — ایں جگ تے اپنا ڈِکھا صبر گئے
حسین ہر جاتے کامران — حسین عظمت دا اِک نشان
حسین اُمت دا پاسبان — حسین سجدے کُہا کے سر گئے
حسین ہتھاں تے چا کے اصغر — خدا دی راہ وچ کُہا کے اصغر
جو ریت رَت وِچ سُما کے اصغر — حسین جنت خرید کر گئے
حسین ساقی ہے حوض کوثر — جو حق دی خاطر کُہا بہتر
حسین اکبر کو ڈے کے اکبر — لٹا کے اپنا او گھر دا گھر گئے
حسین حق، یزید باطل — یزید غاصب، حسین عادل
یزید حق دی بنا دا قاتل! — یزید یُڈ گئے، حسین تر گئے
حسین زہرا دا نور العین — حسین مدنی دے دِلدا چین
حسین غازی شہید عین — حسین حق دا ڈِکھا جو در گئے

قرآنِ پاک کا بے بہا خزینہ

تفسیر روح البیان

ترجمہ اُردو

فیوض الرحمٰن

مترجم

محدثِ دوراں مفسرِ قرآن حضرة علامہ محمد فیض احمد اُویسی رضوی مدظلہ

کلام پاک کے سمجھنے میں یہ تفسیر آپ کی صحیح راہ نمائی کریگی، ہر پارہ ضخیم جلد پر مشتمل ہے

ناشر: مکتبہ اویسیہ رضویہ سیرانی روڈ بہاولپور (پاکستان)
فون ۲۷۱۰۰